

"Ammatillinen yleissivistys – ase uusfeodalismia vastaan?"

Vapaan sivistystyön kesäseminaari ja tutkijatapaaminen 16.–17.8.2013

Vaasa

Antti Suvanto

Psykologi, KL

Väitöskirjatutkija/Tampereen yliopisto, kasvatustieteen yksikkö

Elämä on se mitä tapahtuu, kun olemme liian kiireisiä ja teemme vain suunnitelmia. (Fritz Perls)

© Antti Suvanto

antti.suvanto@practia.fi

Johdanto

Onko keskiajan sotilaallis-hallinnollisen järjestelmän vertaaminen nykyaikaisiin talous- ja työelämäsystemiin ”epäajanmukainen”, tai kuka ties ”vääraajoitteinen” tapa nähdä tutkimuskohde? Minusta ei kumpaakaan – tyylit, muodot ja sisällöt tietenkin ovat tänään toisia kuin keskiajalla, mutta toiminnan tavoite taas on pitkälle sama: ihmisen alistaminen, toisinaan suoranaisten nujertaminen vahvemman alle. Samalla se on sivistystyön nihiloimista ja merkitsee ammatillisen koulutuksen alasajoa – ainakaan ammattikasvatuksella ei tätä menoa voi tulevaisuudessa olla enää sanottavaa merkitystä, vaikka kansallisvaltiot koulutusta toteuttaisivat verovaroin ja yksityisin maksuin.

Puheenvuoron lähtökimmoke on väitöskirjatutkimuksessani (*Opettamalla oppii*), jossa tarkastellaan ihmisten kokemuksia työyhteisöistä ja työelämän pelisääntöjen roolia ammattikasvatuksessa. Yhteiskunta- tai historian tutkimuksen pätevyyttä ei tavoitella, eli esitän näkökulman lähinnä samaan tapaan kuin psykoterapioissa käytetään mieli- ja kielikuvia tiedostamisen ja fokuoimisen metodina. *Humanistista psykologiaa* opponoiva tutkimukseni tarjoaa vaihtoehdoksi ”paluuta Freudiin” (ks. Liite I); psykoterapiasynteesiä, joka rakentuu psykoanalyysin, logoterapian ja Gestalt-terapian teoriaan ja osittain työtapavarantoonkin. Sisennyksin mukana tekstissä on keskustelureferaatteja aineistostani, samoin joitakin relevantteja esimerkkejä kaunokirjallisuudesta. [*]

Yhteisöä ja koko yhteiskuntaa voidaan tarkastella tässä mielessä systeeminä. Yhteisönä suljettua, negatiivista yhdyskuntaa edustaa keskitysleiri (kuten sodan aikainen Saksa), ja valtion tasolla suljettu maa, esimerkiksi Pohjois-Korea. (”*Systeemi*; kreikan *sýstēma* 'yhdistäminen', *synhistánai* 'yhdistää' on joidenkin periaatteiden mukainen toiminnallinen kokonaisuus”). Varsinainen systeemiteoria nähdään psykoterapiassa luonnollisesti paljon väljemmin kuin yhteiskuntatutkimuksessa.

Dystopia (kreikan *kakotopia*, *antiutopia*) on tulevaisuuden epätoivottava yhteiskunta, eräänlainen utopian vastakohta. Taiteessa ja kirjallisuudessa paljon käytetyn termin avulla viitataan kuvitteelliseen lähitulevaisuuden yhteiskuntaan, jonka odotetaan syntyvän tämänhetkisten, dominanttien ja sosiaalisten trendien jatkuessa ja kiihtyessä huippuunsa. Tyypillisesti tuloksena kirjallisuudessa ja elokuvissa on jokin ihmisarvoa loukkaava sortoyhteiskuntamuoto tai ekologisen suurturman kokenut maailma (*Fahrenheit 451*, *Matrix*, *Uljas uusi maailma* jne.). Nyt siis pohditaan, mitä se yhteiskunnassa tarkoittaa palkkatyön ja siihen johtavan koulutuksen osalta – onko ammattikasvatuksessa klassinen liberalismi realistinen poliittinen ideologia, jos ytimenä ovat yksilönvapaudet ja valtion roolin minimointi? Ammattikasvatuksen arvon romahdus on pessimistinen dystopia.

[*] Pyrkimys liialliseen tutkimuskohteen ”ymmärtämiseen” johtaa toisinaan myös tarpeettomaan hienotunteisuuteen ja partiotyttömäiseen kohteliaisuuteen, mikä voi olla itse perustehtävän etujen vastaista, kuten Mankell kuvaa poliisintyötä:

-”Minä keskustelen hänen kanssaan”.

-”Me emme ’keskustele’, Linda. Me kuulustelemme”. (Mankell: Wallander)

Feodaalinen järjestelmä työelämässä

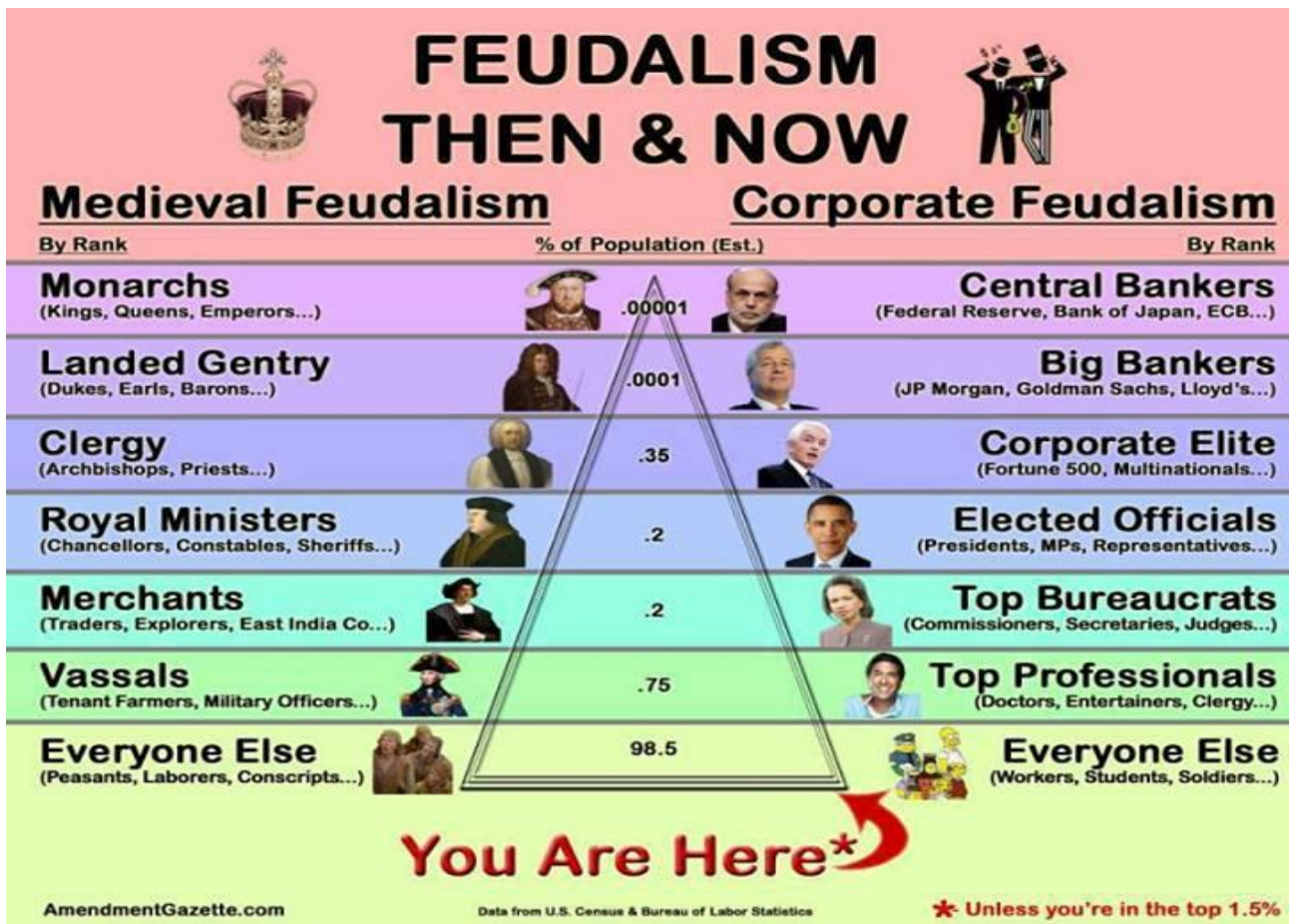
Feodalismi tai feodaalinen järjestelmä (latinan *feudum*) on uudella ajalla syntynyt termi, jolla viitataan keskiajalle tyypilliseen sotilaalliseen, hallinnolliseen ja taloudelliseen järjestelmään. Euroopassa feodalismi kehittyi Länsi-Rooman hajoamisen jälkeen, 700- ja 800-luvuilla. Järjestelmä perustui läänitysperiaatteelle, joka on tunnettu myös muualla maailmassa, Aasiassa (Kiina ja Japani) sekä Afrikassa. Myös Japanissa esiintyi bakuhan taisei -järjestelmä, jota usein verrataan eurooppalaiseen feodalismiin. Feodalismi-termin käytöstä on käyty historioitsijoiden kesken paljon keskustelua. Kyseessä on, kuten historiallisessa käsitteenmuodostuksessa usein, anakronistinen ilmaisu, joka luo käsityksen yhtenäisestä järjestelmästä. (<http://fi.wikipedia.org/wiki/Feodalismi>.)

Tutkijat puhuvat nykyään usein mieluummin feodaalisesta yhteiskunnasta kuin feodalismista. ”Feodalismi ennen ja nyt” -asetelma on työelämän osalta luonnollisesti altis tulkinnoille (ks. kuva A). Kuvio näyttää kuitenkin pitävän sisällään kipeän preesensin – kyseessä ei siis olekaan enää dystopia, vaan nykyaika. Mikä silloin on ammattikasvatuksen tehtäväkenttää, ja mille tasolle se sijoittuu? Miten ammattikasvatus ottaa huomioon työmarkkinoiden ”feodalistisen tendenssin”? Ellei sitä oteta lukuun mitenkään, seurauksena on mitä todennäköisimmin tulevien ammattilaisten vieraantumista, alienaatiota. Keppe (1989) kuvailee inhimillisen alienaation siten, että työstruktuuri on siinä keskeisen tärkeä tekijä.

Työnantaja-työntekijä-suhde on ehkä suurin syy vieraantumiseen tänään. Asiaa lähemmin tutkiessa lukija havaitsee, että 90 %:ssa tapauksista palkat on laskettu pelkästään tarjoamaan työntekijälle mahdolliseksi saada katto pään päälle ja estämään kuolemisen nälkään tai kylmään. Kun palkkatyöntekijä lopettaa työnteon, hänellä ei ehdottomasti ole mitään. Päinvastoin hänen ansionsa laskevat eläkkeelle jäädessä, niin että hän elää olemassaolonsa loppua kohti paljon huonommin kuin aktiivivuosiansa aikana. (Keppe 1989, 54.)

Keppe sai kokea, mitä on sananvapaus; hänet karkotettiin USA:sta (ks. Liite II). Kehitysmaihin on aiemmin viitattu ilmaisulla *kolmas maailma*, mutta ilmaisu on korvattu ”positiivisemmilla” käsitteillä (kuten ”kehittyvät maat”, developing countries), koska sosialististen maiden muodostamaa toista maailmaa ei enää kylmän sodan päättymisen jälkeen ole ollut entisessä mielessä. Mikä antaa meille varmuuden, ettei kehityksen pyörä ala Suomessakin pyöriä väärään suuntaan; ”kerran johtavasta teknologiaosaamisen huippumaasta Euroopan takamaaksi”? Ferguson (2012) toteaa rahakriisin jälkeisestä USA:sta seuraavaa.

Konnat eivät joutuneet kiinni, ja tästä on keskusteltu julkisesti hätkähdyttävän vähän. Kun sain Oscarin parhaasta dokumentista 2011, sanoin ”Kolme vuotta laajan petoksen synnyttämän kauhean rahakriisin jälkeen yhtäkään rahapomoa ei ole pantu vankilaan. Ja se on väärin.” Kun Obaman hallinnon korkeilta virkamiehiltä kysyttiin myöhemmin syytteiden puuttumisesta, he vastasivat kierrellen ja esittivät, että mitään laitonta ei ollut tapahtunut tai että tutkimukset jatkuivat. Yksikään merkittävä republikaanien presidenttiehdokas ei edes ottanut tätä asiaa esille. (Ferguson 2012, 13.)

A. Feodalismi ennen ja nyt.

https://fbcdn-sphotos-h-a.akamaihd.net/hphotos-ak-ash3/q71/s720x720/21438_414875795290457_161733373_n.jpg

Krishnamurti: Onko psykologista varmuutta lainkaan olemassa?

Tohtori Bohm: En usko meidän eilen käsitelleen sitä perusteellisesti.

Krishnamurti: Emme todellakaan. Kukaan ei tyydy siihen. Mutta nyt tutkimme varmuuden ongelmaa, syvennymme siihen.

Bohm: Jos sanoisit jollekulle mentaalisesti häiriintyneelle henkilölle, ettei psykologista varmuutta olekaan, hän tuntisi olonsa vielä kurjemmaksi.

Krishnamurti: Tietenkin. Hän luhistuisi. (Krishnamurti 1982)

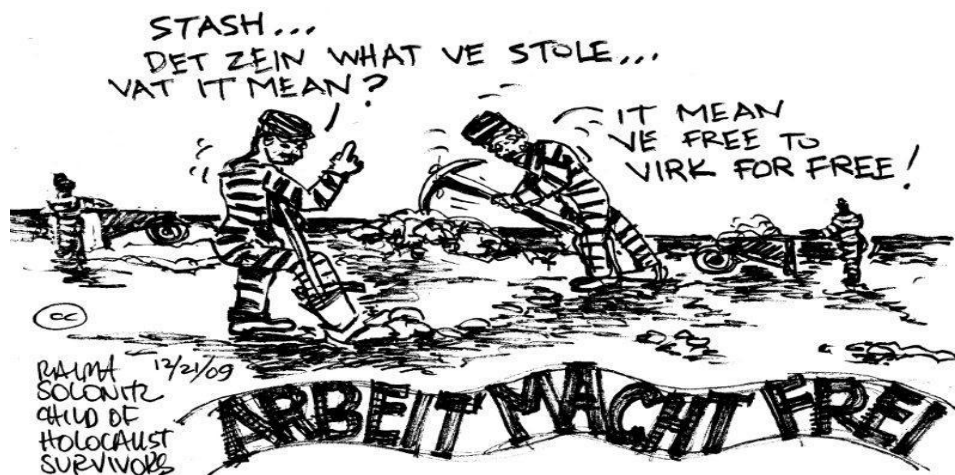
Valvonta ja tarkkailu

Humanistisen psykologian lempikäsite, *motivaatio*, on näissä ”uusfeodalistisissa” oloissa hyvin vaikea, ellei mahdoton, tavoittaa. Miten motivoida opiskelijoita luottamaan ammattitaidon turvallisuutta tuottavaan vaikutukseen, kun media tiedottaa suurin otsikoin ”50.000 suomalaista irtisanomisuhan alaisena”?

Oppimiskeskeisessä ammattikasvatuksessa motivaation ongelma on ilmeisesti haluttu kiertää ”kuvitellun oppimisen” avulla (siis hyväksymälle ammatin kannalta irrelevantin asian omaksuminen tai virheellinen käsitys). Psykoanalyttinen kirjallisuus suhtautuu tällaiseen tendenssiin kriittisesti, koska kehityssuunta voi johtaa grandiositeetin ja muihin narsismin oireisiin, kuten Miller (1984) sanoo: yksilön käsitys omasta ainutlaatuisuudesta ja ensiluokkaisuudesta on pohjaa vailla.

”Suurenmoisen” ihmisen omanarvontunnon luhistuessa paljastuu selvääkin selvemmin, että se onkin ollut tyhjän varassa kuin ilmapallo, josta eräs naispotilas uneksi. Kun käy hyvä tuuli, se leijuu korkealla, mutta kun siihen tulee reikä, se lojuu maassa pienenä riekaleena. Oman minän jäätyä tyystin kehittymättä se ei ole myöhemmin tukea suomassa. (Miller 1984, 67.)

Arvonsa tunteva ja itsetietoinen asiantuntija on eräänlainen ammattikasvatuksen ihanne tänään. Ylikorostunut omanarvontunto voi kuitenkin johtaa grandiositeettiin tai elitismiin. Toisen maailmansodan alussa termi Waffen-SS oli tuntematon; neljä vuotta myöhemmin se – varustettuna sellaisilla etumääreillä kuin eliitti ja fanaattinen – esiintyi säännöllisesti liittoutuneiden sotatiedonannoissa (Stein 2004, 25). Sodan edetessä Hitlerin henkivartiokaartista kasvaneen yksikön perustehtävä oli vähemmän elitistinen; pidättää siviilejä ja organisoida vankeja keskitysleireille.

B. Työ vapauttaa?

<http://www.clevelandleader.com/files/arbeit%20macht%20frei304.jpg>

Millaista on elää maassa, jossa varomattomista sanoista voi joutua vankileirille ja jossa kuka tahansa saattaa olla hallituksen vakooja? Itsekin Saksan keskitysleirille vangittu psykiatri Viktor Frankl sanoi, että nykypsykologialta jää oleellinen osa tutkimatta, jos keskitysleirien psykologia jätetään selvittelemättä (Frankl 1984).

Kokonainen valtiokin voi muuttua suljetuksi ja negatiiviseksi yhdyskunnaksi, kuten näyttää käyneen mm. Pohjois-Koreassa. Demickin (2013, 164–165) mukaan Pohjois-Korean kouluissa opettajat lauloivat oppilaiden kanssa Kim Il-sungin glooriaksi:

”Isä, meillä ei ole mitään kadehdittavaa maailmalta, kotimme on työväenpuolueen huomassa, olemme kaikki siskoja ja veljiä. Vaikka tulimeri meitä uhkaisi, lapsosten ei tarvitse pelätä: Isämme

on kanssamme”. [...] Tai sama inkorporoituna matematiikan opetukseen: ”*Kahdeksan poikaa ja yhdeksän tyttöä laulaa ylistyslaulua Kim Il-sungin kunniaksi. Kuinka monta lasta yhteensä laulaa?*”

1984 dystopiassaan Orwell kirjoitti maailmasta, jossa värejä olisi ainoastaan propagandajulisteissa – juuri sellaista on Pohjois-Koreassa. [...] Punainen väri on varattu kaikkialle leviteltyihin propagandakylttien teksteihin. (Demick 2013, 22.)

Samantyylinen kontrolli ja alistaminen voi toistua niinkin kehittyneessä maassa kuin USA:ssa, kuten psykoterapeutti Norberto Keppe on tähdentänyt – menetelmät ja asiayhteydet mahdollisesti ovat hieman toisenlaisia, mutta tendenssi on sama.

Tapa, jolla pääomaa käytetään tänään, on muuttunut luokkataisteluksi, jossa ovelin ottaa kaiken sosiaalisen voiman kontrolliinsa. Itse asiassa se vaikuttaa varkauden taistelulta, ja sitä seuraa ihmisyleisö – joka puolestaan on vieraantunut alkoholin, huumeiden, television, median (joka julkaisee kaikenlaisia valheita) vaikutuksesta. Samoin yliopistojen vaikutuksesta, jotka vaikuttavat kirjoittajiin, jotka suosivat varkaita. (Keppe 1989, 45.)

Nyt meneillään olevissa valtion budjettikeskusteluissa suomalaisilta palkansaajilta vaaditaan ”malttia”. Talouskeskustelussa ”sopeutumista” vaaditaan nykyään nimenomaan niin sanotuilta tavallisilta ihmisiltä (Korhonen 1998, 113).

Korhonen (1998) päätyy kolmen kohdan päiväjärjestykseen: 1) talouden tulee olla ihmisiä varten, ei toisinpäin; 2) taloutta tarvitaan tuottamaan elämisen edellytyksiä ja hyvinvointia; 3) kun vaurautta tuotetaan, joudutaan aina ratkaisemaan myös kysymys sen oikeudenmukaisesta jaosta (Korhonen 1998, 113). Jo näiden kolmen kysymyksen avaaminen auttaisi tuomaan esiin vapaan sivistystyön näkemystä ammattikasvatuksen yhteydessä, vaikka sivistyksellä on monia tasoja. Ovatko klassisen liberalismiin ihanteet enää saavutettavissa, kuten mm. yksi kapitalismin tunnetuimpia kriitikkoja, Noam Chomsky, näyttää uskovan? Jos ne ovat saavutettavissa, niin ainoastaan laajoihin väestökeroksiin juurtuneen, sekä valtiollisten että yksityisten sortavien ja autoritaaristen instituutioiden eliminoimiseen sitoutuneen yleisen vallankumouksellisen kansanliikkeen tekemänä (Chomsky 2006, 72).

– *Silkkaa ”show’ta” se oli!*

– Mitä tarkoitat sanalla ”show”?

– Näytös.. esitys.., no! Jokin toistuva ja välttämättömyyden pakosta tehtävä numero.. Mitä niitä nyt on..! Tällä kertaa pomo kuitenkin tuntui hoidattavan lähinnä itseään!

– Mikä vaikutus tällä on sinuun – että se on ”näytös”?

– Turhauttaa,... tunnen itteni hölmöksi! Uskoisin puhuvani muidenkin puolesta...

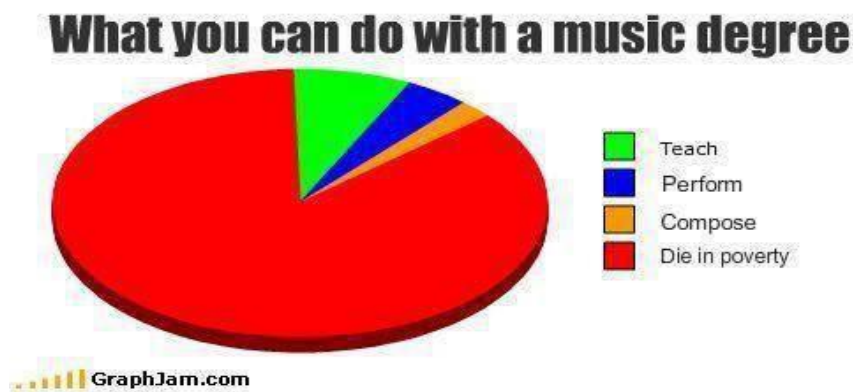
– Keskeytään silti sinun kokemuksiisi. Kiinnostaa kuulla, millainen kytkentä kehityskeskusteluilla on kehittämisohjelmaasi ja urasuunnitteluun...

– Mihin ”ohjelmaan” ja ”suunnitelmaan”?! (Kiihtyy). Ei *ole* mitään ohjelmaa! Siinähan se pointti onkin! Jatkokoulutukseen hyväksytään johdon suosikkeja. Ura? URA?! Älä kuule viitti naurattaa mua!!!

Koulutuksen tehtävä – miksi opiskella?

Humanistinen psykologia on paljosta velkaa Carl Rogersille ja Abraham Maslow’lle. Molemmat ovat tehneet merkittävää työtä, mutta kummankaan pitämiseen ammattikasvatuspsykologian malleina ei ole perusteita. Rogersin sanoma kohdistui lähinnä USA:n suurkaupunkien neurotisoituneille ja vieraantuneille ihmisille, jotka olivat ammattiavun saavuttamattomissa – tähän keskittyi Rogersin ymmärtävä ja ”asiakaskeskeinen” psykologia (paljolti samaa kuin Suomessa vertaistuki). Maslow puolestaan tutki tehdastyöläisiä ja rakensi tältä pohjalta ”tarvehierarkian” – se ei siis ole yleisen motivaatioteorian ydin, kuten meillä on totuttu ymmärtämään. Psykoanalyttinen näkökulma tuo amerikkalaisen populaaripsykologian ihmiskuvaan ja menetelmiin lisäarvoa, mitä humanistinen psykologia on kykenemätön antamaan.

Jos yhteiskunnan ja sen rajat ylittävän globalisaation paine tuntuu näin voimakkaana, mitä jää ammattikasvatuksen panokseksi ja mahdollisuudeksi? Keskustelut mm. Internetissä ilmentävät enää hyvin vähän sitä nykyisen ammattikasvatuksen edustamaa, humanistisen psykologian siivittämää ”jatkuvan kehityksen” ihannetta, jossa oppija ”itseohjautuvasti” kehittää itseään ”omaehtoisesti”, kuten nykyisin on tapana korostaa (ks. kuva C).

C. Nykyajan kyynisyyttä ammattitutkintojen arvosta – vai realismia?

https://fbcdn-sphotos-a-a.akamaihd.net/hphotos-ak-ash4/s403x403/998929_10151587239346045_1613203924_n.jpg

Lahjakkuuden tutkiminen ei jostain syystä ole ollut erityisen kiinnostava aihe kasvatustieteen parissa. ”Muodinmukaisissa” selvityksissä (kuten PBL, ongelmaperusteinen oppiminen) asia ikään kuin ohitetaan elegantisti; periaatteessa kaikki ovat ”kykeneviä” ja ”eteviä”, koska oppimisen ja osaamisen näyttö perustuu ”itseohjautuvaan tuotokseen”.

Psykoanalyysia lahjakkuus on kiehtonut pitkään. ”Lahjakkaan lapsen draamassa” Alice Miller nostaa esiin monia narsistisen persoonallisuuden ilmentymiä, joista ammattikasvatuksen yhteydessä on nostaminen esiin mm. *grandiositeetti*.

”Suurenmoisia” ihmisiä ihallaan kaikkialla, ja hän tarvitsee tätä ihailua eikä tule lainkaan toimeen ilman sitä. Hänen täytyy suoriutua loistavasti kaikesta, mihin hän ryhtyy, ja niin hän myös suoriutuu, sillä hän kaihtaa sellaista, missä ei voi loistaa. Hän ihailee itsekin ominaisuuksiaan –

kauneuttaan, viisauttaan, lahjakkuuttaan, menestystään, saavutuksiaan. Mutta auta armias, jos jokin menee vikaan. Silloin romahdus – vaikea masennustila – on ovella. (Miller 1984, 66-67.)

-Kuvailisitko irtisanomistilannettasi?

-Juttelimme pomon kanssa kokouksen jälkeen, kun hän yks’ kaks’ sanoi: ”Ai niin! Vielä yksi asia – olet erotettu”! Sain 10 minuuttia noutaakseni tavarani huoneestani, turvamielen kanssa. Kun kävelin ulko-ovelle, pomo nauro i kollegalleen kahvihuooneessa: ”Olisitpa nähnyt sen ilmeen”!

-Olitko valmistautunut tällaiseen – ja autoiko koulutuksesi tilanteessa?

-Ei, en ollut, eikä opiskelu noteerannut näitä irtisanomistilanteita mitenkään. Nyt jälkeinpäin ajatellen meitä elätettiin jossain illusorisessa mielikuvamaailmassa, ”tulevaisuuden menestyjien klubiksi” tuota kai voisi kutsua...

Globaalistuminen ja muut, ihmisten elämää syvällisesti muokkaavat työ- ja talouselämän kehityssuunnat ja trendit, ohitetaan mediassa usein pinnallisesti. Huomio on ”menestystarinoissa” ja ”yllätyksissä” – ja ammattikasvatus fokusoi suurelta osin juuri näihin. Projektityössä on pakkokin näin tehdä, koska hankkeen teettäjät sanelee pelisäännöt, ei opettaja. Klassisen liberalismiin ihanteiden mukaisen mallin luominen on haaste, jonka kohtaamme, ja johon meidän on vastattava, mikäli haluamme löytää pakotien aikamme barbarismista (Chomsky 2006, 72).

Kuolla köyhyyteen ei voi olla ammattiin johtavan opiskelun – eikä minkään muunkaan opiskelun – tavoite tai ponnin. Hyvä elintaso ja laatuista elämä ovat hyviä tavoitteita, mutta ammattikasvatuksen sivistystehtävänä tässäkin suhteessa näyttäytyy realismi ja kriittisyys.

Yhteenveto

Simon lähti eilen illalla takaisin Los Angelesiin pitämään kurssia elokuvan historiasta, ja niin alkaa rasittava tulemisten ja menemisten rumba, miesparka matkustaa edestakaisin koko mantereen yli joka viikko kolmen seuraavan kuukauden ajan: helvetilliset yölennot, aikaero, nihkeät vaatteet ja turvonneet jalat, matkustaman kammottavan huono ilma, kierrätetty keinotekoinen ilma, kolme päivää L.A:ssa, neljä päivää New Yorkissa, ja kaikki vain pilkkapalkan tähden, mutta Simon sanoo rakastavansa opettamista, ja varmasti hänen kannaltaan on parempi pysyä touhukkaana, tehdä jotakin eikä vain pyöritellä peukaloita, mutta ajoitus ei olisi voinut olla huonompi. (Auster)

Chomskyn idea, laajoihin väestökerroksiin juurtunut, sortavien ja autoritaaristen instituutioiden eliminoimiseen sitoutunut, vallankumouksellisen kansanliike, luonnollisesti ylittää monin tavoin ammattikasvatuksen tarjoaman taitovalmennuksen. Se ylittää ammattikasvatuksen sivistysideankin, mutta ainakin näistä tyrannoivista ja tukahduttavista toimintamuodoista on hyvä käydä keskustelua, jotta tulevat ammattilaiset oppivat tiedostamaan ne. Ammattikasvatuksen sivistystehtävänä ei ole tukea grandiositeettia, megalomaniaa tai mitään muutakaan narsistisen persoonan piirteitä – toisaalta tehtävänä ei ole tarjota eksyttävää varmuuden tunnettakaan.

Keskeinen haaste on mielestäni *ammattillisen yleissivistyksen vaaliminen*, mitä parhaiten edustaa *yhteisöllisyys*. Jos Suomi kokee suuren taloudellisen regression ja yhteiskunnallisen degeneroitumisen, ja jää ”menestyjien” jalkoihin, ammattikasvatus ei luonnollisesti voi sitä yksin estää. Funktiona ei kuitenkaan saisi olla maalata vain ”upeita visioita” tai luoda hämmästyttäviä utopioita, koska dystopia on yhtä mahdollinen – yksilöllisesti, yhteisöllisesti ja jopa yhteiskunnallisesti. Kasvatuspsykologian omaksumassa amerikkalaisen populaaripsykologian ihannoinnissa on hyvin vähän ihanteellista.

Meidän on opetusammattilaisina turha sallia naureskelua etäältä, turvallisten välimatkan päästä, vaikkapa Pohjois-Korean johtajapalvonnalle, jos itse rohkaisemme opiskelijoita ylistyslauluihin firmoille ja niiden ”arvoille” ja ”missioille”, kuten varsinkin ammattikorkeakoulussa näyttää nyt käyvän. Sodanjälkeiset antiutopiat (Orwell, Huxley, Bradbury jne.) alkavat olla hiljalleen varsinaista realismia ja läsnä olevaa todellisuutta – ammattikasvatuksen tulisi nyt kiinnostua tästä realiteetista työelämässä ja *tulevaisuuden dystopioista*; mitä kohti nyt ollaan menossa? On tärkeää visioida nykyisyyttä koko yhteiskunnassa, ja tutkita tulevaisuutta 30 vuoden päähän – tämän ei pitäisi olla edes kovin vaikeaa, vaikkapa toimialakohtaisesti tehtynä. Yksinomaan yritysprojektien toteuttamiseen nojaava taitovalmennus ei aivan yllä tähän. Suomalainen opettajakin saa tottua pitkiin työmatkoihin ja kasvavaan työmäärään.

Mediakasvatus olisikin yksi vapaan sivistystyön tärkeimpiä osa-alueita nyt ja jatkossa – ei pelkää työhön ja talouteen liittyen, vaan myös kansansivistyksellisenä vastaiskuna nykyajan ylettömälle viihteellisyydelle ja pintapuolisuudelle. Ammattikasvatuksen sivistystehtävää olisi kriittisen lukijan ja analyttisen kuulijan kouluttaminen. Erityisesti talousuutisista opiskelijan on opittava tarkastelemaan, mitä media *ei* sano (mistä vaietaan – olivat syyt mitä hyvänsä) – analysoiko media talouden uusfeodalismia, vai kerrotaanko ”myönteisiä uutisia iloisesti ja miellyttävästi”?

Antoine Fuquan elokuva *Tears from the Sun* päättyy sitaattiin: ”Kaikki mitä tarvitaan pahan voittoon on, että hyvät ihmiset eivät tee mitään.” (All that is necessary for the triumph of evil is that good men do nothing, Edmund Burke). Sopinee ammattikasvatuksenkin tunnuslauseeksi työelämän ja yhteiskunnan suuntaan, ja sotahuudoksi barbarismia ja uusfeodalismia vastaan?

D. Ammattikasvatus; avain palkkatyöhön ja yhteiskuntaan – vai köyhyyteen?

<http://officeimg.vo.msecnd.net/en-us/images/MB900341499.jpg>

LÄHTEET

Kirjallisuus

Chomsky, N. 2006. Tulevaisuuden valtio, Keuruu: Otava/Sammakko.

Demick, B. 2013. Suljettu maa (alkuteos *Nothing to envy – ordinary lives in North Korea*), Helsinki: Atena Kustannus.

Ferguson, C. 2012. Rosvojen valtio, (alkuteos: Predator Nation; Corporate Criminals, Political Corruption and the Hijacking of America), Helsinki: Terra Cognita

Frankl, V.E. 1984. Itsensä löytäminen, alkuteos Psychotherapie für den Laien 1971, teos perustuu tekijän yleisradioluentoihin vv. 1951–1955, Vaasa: Kirjayhtymä.

Kantola, A, & Mörä, T. 1998. (toim.) Journalismia! Journalismia? Juva: WSOY.

Keppe, N. 1989. Work & Capital, London: Proton Publishing House, Inc.

Korhonen, J. 1998. ”Kyllä, herra pääjohtaja – ja muita talousjournalismin ilmentymiä”. Journalismia! Journalismia? toim. Kantola, A, & Mörä, T. Juva: WSOY.

Miller, A. 1984. Lahjakkaan lapsen tragedia ja todellisen itseyyden etsintä (alkuteos *Das Drama Des Begabten Kindes und die Suche dem wahren Selbst*), Juva: WSOY.

Stein, G.H. 2004. Waffen-SS – Hitlerin eliittikaarti sodassa, Helsinki: Gummerus/Ajatus

Internet-lähteet

<http://officeimg.vo.msecnd.net/en-us/images/MB900228264.jpg> (1. kansikuvan osoite)

<http://officeimg.vo.msecnd.net/en-us/images/MB900382986.jpg> (2. kansikuvan osoite)

<http://fi.wikipedia.org/wiki/Feodalismi>

<http://www.clevelandleader.com/files/arbeit%20macht%20frei304.jpg>

https://fbcdn-sphotos-a-a.akamaihd.net/hphotos-ak-ash4/s403x403/998929_10151587239346045_1613203924_n.jpg

https://fbcdn-sphotos-h-a.akamaihd.net/hphotos-ak-ash3/q71/s720x720/21438_414875795290457_161733373_n.jpg

<http://officeimg.vo.msecnd.net/en-us/images/MB900341499.jpg>

Kaunokirjallisuus ja elokuvat

Auster, P. 2010. Sunset Park, Helsinki: Tammi.

<http://www.imdb.com/title/tt0906786/> (Mankell, H. 2010.)

<http://www.imdb.com/title/tt0314353/> (Fuqua, A. 2003.)

Krishnamurti, J. 1982. Elämän kokonaisuus, Juva: WSOY.

FURY OF THE AMERICAN GOVERNMENT AGAINST THIS BOOK

The book which is now before the reader provoked a furious reaction from the American Government against the science known as Analytical Trilogy (Integral Psychoanalysis), created by the Brazilian psychoanalyst, philosopher and educator Dr. Norberto R. Keppe.

On the 25 of June, 1988, at 9:45 a.m., the author and his assistant, Dr. Cláudia Pacheco, were seized at J.F. Kennedy Airport in New York by 5 armed agents of the FBI from entering the Pan Am flight for London, where they were due to preside at the 8th International Congress of Analytical Trilogy. Drs. Keppe and Pacheco direct several centres of ISAT International Society of Analytical Trilogy in Europe (London, Stockholm, Helsinki and Lisbon) and were intending to publish the book here in several languages.

Both were handcuffed, imprisoned for three and a half days. They were kept under strict surveillance under house arrest until their flight, which took place 50 days after the imprisonment. All their goods were confiscated, including luggage, money, documents, manuscripts of two new books (on Sociopathology and on Linguistics), as well as 3 properties being used by ISAT: the trilogical headquarters (a townhouse in Manhattan) and two trilogical residences in Yonkers, involving an immediate economic loss of three million dollars. All the evidence suggests that the scientists were poisoned while in the MCC (Manhattan Correctional Centre), and injuries to their health were detected by doctors in Long Island and London.

ISAT has been taking all judicial measures possible against the United States, and will denounce them before all nations in order to stop them from persecuting scientists who work for the good of humanity. We feel that the time of the medieval Inquisition must stay in the past; the treatment of Giordano Bruno and Galileu Galilei must remain in history as examples which must never be repeated. We call on people of good will from all nations to unite, to free us at last from the arrogant and sick powers which persist in oppressing us.

**ATTENTION:
ANY FURTHER HARM SUFFERED BY EITHER OF THE SCIENTISTS
WILL BE ATTRIBUTED TO THE AMERICAN GOVERNMENT.**

ISBN — 0-939019-03-05